

Stichting
Tuchtrechtspraak
NVM

18-74 RvT Amsterdam

202 TAXATIE

Ontvankelijkheid. Schending EU richtlijnen. Schadevergoeding. Taxatie in kader van echtscheiding. Aanwezigheid van beide opdrachtgevers bij de opname. Intrekking van de opdracht door een van beide opdrachtgevers. Opschorten van de verdere uitvoering van de opdracht.

Klager en zijn (ex-)echtgenote hebben beklagde opdracht gegeven hun woning te taxeren. Hierbij was afgesproken dat bij de taxatie zowel een deskundige van klager als zijn (ex-)echtgenote aanwezig zou zijn. Klager verwijt beklagde in strijd met de Europese richtlijnen te hebben gehandeld. Klager meent dat de taxatie geen doorgang had mogen vinden omdat zijn deskundige niet aanwezig was. Klager heeft zijn opdracht ingetrokken en verwijt beklagde dat hij desondanks zijn werkzaamheden heeft voortgezet.

De Raad is niet bevoegd om te oordelen in hoeverre de richtlijnen van de EU zijn geschonden. Voor zover klager met zijn klacht de vergoeding nastreeft van de door hem gestelde schade is de Raad evenmin bevoegd daarover te oordelen. Die bevoegdheid is voorbehouden aan de gewone rechter. Nu de klacht betrekking heeft op de taxatie van de woning waar klager mede-eigenaar van is, heeft klager belang bij zijn klacht en kan hij wat dat betreft in zijn klacht worden ontvangen. Er geldt binnen de Vereniging geen algemene regel dat juist bij echtscheidingen beide partijen bij de taxatie c.q. opname aanwezig moeten zijn. De Raad acht het op zich begrijpelijk dat beklagde zijn opname van de woning ondanks het ontbreken van de deskundige van klager heeft doen plaatsvinden nu beklagde reeds op de door hem geplande datum aanwezig was. Dat de taxatie andere uitkomsten had gekend indien de deskundige van klager wel bij de bezichtiging aanwezig was geweest is niet komen vast te staan. Evenmin is gebleken dat beklagde bij de taxatie slechts de belangen van de vrouw zou hebben gediend of de belangen van klager zou hebben veronachtzaamd. De Raad gaat niet in op de vraag in hoeverre voor de door klager beoogde intrekking van de gezamenlijke opdracht ook de vrouw tot intrekking had dienen over te gaan. Ook de beantwoording van die vraag is aan de gewone rechter voorbehouden. Vast staat dat klager zijn opdracht op enig moment heeft ingetrokken. Het had op de weg van beklagde gelegen zijn opdracht vervolgens tot nader order op te schorten, al dan niet gecombineerd met het verzoek aan partijen om hem te laten weten hoe de opdracht verder moest worden afgewikkeld. Beklagde heeft dit nagelaten en daarmee tuchtrechtelijk laakbaar gehandeld. De klacht wordt gegrond verklaard zonder oplegging van straf.

Raad van Toezicht Amsterdam NVM

Stichting
Tuchtrechtspraak
NVM

De loop van de procedure

De Raad heeft kennis genomen van de klacht d.d. 31 augustus 2017 van de heer N., wonende te A., hierna te noemen “klager”, welke klacht werd vergezeld door vijftien (15) producties. De klacht is gericht tegen de heer [X], makelaar-aangeslotene bij NVM, hierna te noemen “beklaagde”, werkzaam bij de makelaardij-onderneming [naam makelaarskantoor] te A., lid van de Vereniging.

Namens beklagde heeft mr. B., advocaat te A., op de klacht een antwoord d.d. 12 februari 2018 verzonden, welk antwoord was vergezeld door elf (11) producties. Hierop heeft klager gerepliceerd op 12 maart 2018 welke repliek was vergezeld door één (1) bijlage. Vervolgens heeft beklagde gedupliceerd op 28 maart 2018.

Hiermee was de schriftelijke behandeling van de klacht gereed.

De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden op 17 juli 2018. Klager is in persoon verschenen, vergezeld door zijn gemachtigde mevrouw mr. N., advocaat te L. Beklaagde is eveneens in persoon verschenen, vergezeld door zijn gemachtigde.

DE FEITEN

Beklaagde heeft bij brief d.d. 29 december 2016 van de gemachtigde van klager vernomen dat klager en zijn echtgenote, hierna te noemen: “de vrouw”, in een echtscheidingsprocedure waren verwickeld, dat hun appartementsrecht aan de [adres], hierna te noemen: “de woning”, zowel in verhuurde als in onverhuurde staat diende te worden getaxeerd, en dat die partijen beklagde verzochten tot taxatie van de woning over te gaan. In de brief wordt eveneens vermeld dat partijen die taxatie als een bindende taxatie zouden beschouwen, alsmede:

‘Partijen hebben voorts afgesproken voor en na ontvangst van deze bindende taxatie op geen enkele wijze met u contact te zullen opnemen.

(...)

Tevens zal namens de heer N. de heer S. (tel. 06-[.....]) bij de taxatie aanwezig zijn en namens mevrouw zal zij zelf aanwezig zijn.’

Beklaagde heeft de opdracht aan beide echtelieden althans hun gemachtigden bevestigd en hen verzocht wanneer de bezichtiging van de woning door beklagde zou kunnen plaatsvinden. Hierop heeft de gemachtigde van de vrouw de datum van 11 januari 2017 om 11.00 uur voorgesteld, welk bericht per e-mail tevens aan de gemachtigde van klager is toegezonden. Op 12 januari 2017 heeft beklagde aan de gemachtigden van beide echtelieden de volgende e-mail gestuurd, gericht aan de gemachtigde van klager:

Stichting
Tuchtrechtspraak
NVM

‘Ik heb, voor de deur van het complex, een half uur op de heer [S.] gewacht. Ik heb u gisteren getracht te bereiken, maar u was niet bereikbaar. De opname ten behoeve van de taxatie heeft, zoals afgesproken, plaatsgevonden. Ik zal het taxatierapport gaan opstellen.’

Hieraan voorafgaand had de gemachtigde van klager de volgende e-mail verzonden, gericht aan beklagde:

‘Nu de heer S. op de door u vastgestelde datum verhinderd was, verneem ik graag van u of u inmiddels wel contact met hem heeft kunnen krijgen en wanneer de nieuwe datum zal zijn.’

Eveneens op 12 januari 2017 heeft beklagde aan partijen de volgende e-mail gestuurd, gericht aan de gemachtigde van klager:

‘Ik heb mij keurig aan de gemaakte afspraken gehouden. De heer S. heb ik gisteren aan het einde van de middag gesproken. Van de heer S. heb ik vernomen dat hij niet door jullie op de hoogte gesteld is van de afspraak. In uw brief van 29 december jl. is de aanwezigheid van de heer S. niet opgenomen als vereiste. Ik zal mijn werkzaamheden conform opdracht verder uitvoeren.’

Hierop heeft de gemachtigde van klager bij e-mail van 12 januari 2017 aan beklagde bericht:

‘Dat is tegen de afspraak in! Namens cliënt bericht u geen verdere activiteiten te verrichten.’

Bij e-mail van 6 februari 2017 heeft de gemachtigde van klager aan de gemachtigde van de vrouw laten weten, welk bericht tevens aan beklagde werd verstuurd:

‘Hierbij wijs ik u op art. 2.1 van de huurovereenkomst waaruit volgt dat [naam internetprovider] niet tot de kosten van de verhuurder, dus partijen, behoort.

(...)

Uw opgaaf inzake de kosten is onjuist. Gaarne rectificeren.’

Bij e-mail van 8 februari 2017 heeft de gemachtigde van de vrouw het volgende aan beklagde bericht:

‘Mijn cliënte zou graag zien dat er spoedig een taxatierapport komt van de [straatnaam en huisnummer].’

Stichting
Tuchtrechtspraak
NVM

De gemachtigde van klager heeft beklagde per e-mail van 16 februari 2017 onder meer bericht:

‘Ik gaf u reeds eerder, kort na het huisbezoek aan, dat cliënt zijn opdracht aan u intrekt.’

Op 21 februari 2017 heeft beklagde het taxatierapport uitgebracht dat door het NWWI is gevalideerd. In het rapport staat als doel van de taxatie opgenomen:

‘Het bepalen van de marktwaarde vrij van huur en gebruik en de marktwaarde in de verhuurde staat in verband met de verdeling van de boedel.’

DE KLACHT

De klacht van klager houdt in:

1. Beklaagde heeft niet gehandeld conform de Europese richtlijnen.
2. Beklaagde heeft opzettelijk één partij uit de gemeenschap willen benadelen.
3. Beklaagde heeft opdrachten van zijn opdrachtgever genegeerd en informatie ingewonnen bij een partij die niet bevoegd is die informatie te verschaffen.
4. Beklaagde heeft de intrekking van zijn opdracht genegeerd en desondanks de opdracht op eigen houtje voortgezet. Klager heeft schade geleden door de handelwijze van beklagde.

Op grond hiervan meent klager dat beklagde tuchtrechtelijk klachtwaardig heeft gehandeld.

HET VERWEER

Beklaagde heeft verweer gevoerd. Bij de beoordeling van de klacht zal ook op het verweer worden ingegaan.

DE BEOORDELING

Ten aanzien van klachtonderdeel 1:

De Raad beoordeelt een klacht tegen één van haar leden of makelaar-aangeslotenen op basis van het Reglement Tuchtrechtspraak en de Erecode, en de daarin genoemde regelingen van de Vereniging. De Raad is niet bevoegd om te oordelen in hoeverre de richtlijnen van de EU zijn geschonden. Klager onderbouwt ook niet welke Europese richtlijn door beklagde met voeten is getreden.

Stichting
Tuchtrechtspraak
NVM

Dit klachtonderdeel is derhalve ongegrond.

Ten aanzien van klachtonderdeel 2, 3 en 4:

De Raad ziet aanleiding deze klachtonderdelen gezamenlijk te behandelen.

Klager heeft zijn klacht onderbouwd als volgt:

Het gegeven dat sprake was een gezamenlijke opdracht door de echtelieden is van zeer groot belang voor de beoordeling van de onderhavige klacht. Beklaagde moet zich als redelijk handelend en redelijk bekwaam deskundige bewust zijn geweest van de conflicterende belangen van de echtelieden nu hij ermee bekend was dat de taxatie in het kader van een echtscheiding moet worden verricht. Deze omstandigheid had hij moeten laten meewegen bij het maken van de beslissing over het al dan niet voortzetten van de taxatie. Dit had hij zich moeten realiseren op het moment dat hij geen reactie van de gemachtigde van klager ontving inzake de datum en het tijdstip van de door beklagde aangekondigde bezichtiging. Daarnaast had beklagde zich moeten realiseren dat hij van te voren geen contact met de vertegenwoordiger van klager had opgenomen terwijl in de opdrachtbrief expliciet was opgenomen dat die bij de taxatie aanwezig moest zijn. Uiteraard had beklagde behoren te weten dat juist bij echtscheidingen beide partijen feitelijk aanwezig moeten zijn. Anders had ook het noemen van de persoon van de deskundige van de man met diens telefoonnummer in de opdrachtbrief geen zin gehad. Nu beklagde dit heeft nagelaten, heeft hij niet zorgvuldig gehandeld. Het feit dat spoed noodzakelijk was, is geen vrijbrief voor onzorgvuldigheid. Nu er sprake is van een eenzijdige taxatie heeft beklagde niet aan de opdracht van een gezamenlijke taxatie voldaan. Volgens de Hoge Raad dienen bij de beantwoording van de vraag of de opdrachtnemer redelijk heeft gehandeld alle omstandigheden te worden meegewogen. In het onderhavige geval betrof dit de nadrukkelijke opdracht dat de deskundige van klager aanwezig moest zijn. Het was voor beklagde niet noodzakelijk om kennis te hebben van de inhoud van het proces-verbaal van de rechtbank in het kader van de echtscheiding om te weten dat het hier een gezamenlijke opdracht betrof. Immers, de opdracht aan beklagde was duidelijk genoeg. Door de taxatie zo spoedig mogelijk uit te voeren, en dus niet alsnog de woning in aanwezigheid van de deskundige van klager te bezichtigen, heeft beklagde geen rekening gehouden met het belang van klager. Beklaagde heeft evenmin voldoende uitgelegd waarom het zo spoedig mogelijk uitvoeren van de taxatie zwaarder woog dan het belang van klager. Beklaagde had de bezichtiging moeten staken toen bleek dat er niemand namens klager aanwezig was en had vervolgens een nieuwe afspraak dienen te maken. Het verwijt dat de klacht van klager enkel blijkt geeft van de onvrede over de getaxeerde waardes, moet volgens klager worden verworpen. Een getaxeerde waarde is immers onlosmakelijk verbonden met de handelwijze van de taxateur tijdens het taxatieproces. Om die reden kan de getaxeerde waarde niet als bindend worden beschouwd, zo meent klager. Nu beklagde voor zijn werkzaamheden een hoger tarief heeft gerekend dan gebruikelijk, had dit aan een hoge mate van zorgvuldigheid gepaard moeten gaan, hetgeen niet is

Stichting
Tuchtrechtspraak
NVM

gebeurd. Beklaagde heeft uit het oog verloren dat als één van de opdrachtgevers tot intrekking overgaat de opdrachtnemer moet stoppen met zijn werk. Het verweer van beklagde dat hij zich helaas vaker bij dit soort kwesties in een spagaat bevindt, geeft wat klager betreft aan dat hij zich bewust was van het belang van zijn functie in onderhavige procedure. Klager heeft geen begrip voor het standpunt van beklagde dat hij een knoop moest doorhakken en daarom voor afronding van de taxatie heeft gekozen, mede gelet op de correspondentie tussen de gemachtigden van de echtelieden over de overige kosten. Klager huldigt de tegenovergestelde mening daar deze discussie tussen de gemachtigden juist een reden voor beklagde had moeten zijn opdracht te schorsen, hetgeen hij echter naliet.

Afsluitend heeft klager verder naar voren gebracht dat beklagde niet van tevoren heeft laten weten wat de kosten voor de taxatie zouden zijn. Beklaagde had over een door beide opdrachtgevers getekende opdracht dienen te beschikken, hetgeen niet het geval was. Klager heeft schade geleden doordat hij over de waarde van het pand in hoger beroep moet doorprocederen nu het rapport van beklagde door de voormalige partner van klager wordt gebruikt in haar voordeel. Daarnaast heeft er nog steeds geen verdeling en of verkoop van de woning plaatsgevonden. Klager loopt de aanmerkelijke kans met een restschuld te komen te zitten.

Beklaagde heeft verweer gevoerd als volgt:

Beklaagde heeft opgemerkt dat de door hem getaxeerde waardes geen onderdeel van de discussies vormen en dat klager het enkel niet eens is met de wijze waarop het taxatierapport tot stand is gekomen. Klager heeft zich niet op het standpunt gesteld dat beklagde in redelijkheid niet tot de door hem getaxeerde waarde zou hebben kunnen komen. Nu klager dit nalaat, valt moeilijk in te zien wat zijn belang bij onderhavige klacht is.

Beklaagde heeft geen opdracht als partijdeskundige van de rechtbank gekregen maar een gezamenlijke “gewone” opdracht van partijen. Het taxatieproces was dus volledig vormvrij althans kende geen nadere instructies van de rechtbank. Beklaagde benadrukt dat het niet aanwezig zijn van een derde namens klager geen onzorgvuldige inspectie en of taxatie oplevert. Niet valt in te zien hoe de eigenschappen van de woning die beklagde tijdens de bezichtiging heeft waargenomen anders zouden zijn geweest door de aanwezigheid van die deskundige. Niet kan worden gezegd dat beklagde te weinig heeft gedaan om er zeker van te zijn dat er iemand namens klager op de bezichtiging aanwezig was. Het is immers de gemachtigde van klager zelf geweest die in de opdrachtbrief heeft gesteld dat de taxatie zo spoedig mogelijk moest worden uitgevoerd en dat het contact via de advocaten verliep. Beklaagde heeft al zijn e-mails steeds naar beide advocaten gestuurd. Beklaagde heeft een inspectie ruim van tevoren aangekondigd. Dat de gemachtigde van klager pas een week na de bezichtiging reageerde, kan beklagde niet worden verweten. Beklaagde is in zijn communicatie aan de gemachtigden van de echtelieden altijd transparant geweest. De enkele vermelding van het telefoonnummer van de deskundige van klager betekent niet dat

Stichting
Tuchtrechtspraak
NVM

beklaagde verantwoordelijk was voor diens aanwezigheid. Er was geen duidelijke instructie dat beklagde de deskundige van klager moest benaderen. De deskundige wist van de afspraak maar kreeg geen datum of tijd door. Ergo: er was contact met de deskundige maar kennelijk was er sprake van miscommunicatie aan de zijde van klager.

De vraag of de taxatie bindend is voor partijen, is een vraag die uiteindelijk door de civiele rechter moet worden beantwoord, niet door de Raad. Van opzettelijke benadeling van klager door beklagde is vanzelfsprekend geen sprake geweest. Beklaagde had daarbij geen enkel belang en klager laat na bewijzen aan te dragen. Dat beklagde informatie zou hebben ingewonnen bij partijen die niet bevoegd zouden zijn die informatie te verstrekken valt niet te begrijpen. Evenmin is aangetoond dat welke informatie dan ook onjuist zou zijn of onrechtmatig zou zijn verkregen. Het verwijt dat beklagde de opdracht op “eigen houtje” zou hebben voortgezet, miskent dat sprake was van een gezamenlijke taxatie. Immers, klager was niet de enige opdrachtgever van beklagde. De intrekking had alleen kunnen geschieden door een eenstemmig verzoek door partijen, die niet in het dossier is aan te treffen. Op grond daarvan mocht beklagde de opdracht niet zonder meer beëindigen. Beklaagde wil wel toegeven dat hij zich in een spagaat bevond. Hierbij wijst beklagde op het dringende verzoek van de gemachtigde van de vrouw om de opdracht zo snel mogelijk af te ronden. De keuze van beklagde om tot afronding van zijn opdracht over te gaan, kan onder die omstandigheden niet met zich meebrengen dat hem een tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt. Daar komt nog eens bij dat de berichtgeving van de gemachtigde van klager tegenstrijdig was. Per slot van rekening heeft de gemachtigde van klager beklagde nog verzocht de informatie aan te passen nadat de bezichtiging had plaatsgevonden. Hierdoor werd de indruk gewekt dat beklagde zijn opdracht alsnog kon afronden. Dat vervolgens een ander standpunt door klager is ingenomen, is zijn eigen keuze.

De Raad overweegt als volgt:

Voor zover klager met zijn klacht de vergoeding nastreeft van de door hem gestelde schade als, naar klager eveneens stelt, veroorzaakt door beklagde, is de Raad niet bevoegd daarover te oordelen. Die bevoegdheid is voorbehouden aan de gewone rechter.

Voor zover beklagde als verweer een beroep op de niet-ontvankelijkheid van klager in zijn klacht heeft gedaan nu klager, naar beklagde stelt, niet door de werkzaamheden van beklagde is benadeeld, moet dit verweer worden verworpen. Artikel 14 van het Reglement Tuchtrechtspraak NVM bepaalt dat een ieder die van mening is dat een NVM-makelaar zich tuchtrechtelijk laakbaar heeft gedragen een tuchtklacht kan indienen. Nu de klacht van klager betrekking heeft op de taxatie door beklagde op het mede-eigendom van klager, heeft hij belang bij zijn klacht en kan hij daarin worden ontvangen.

De Raad constateert in de eerste plaats dat de opdracht aan beklagde namens partijen is verstrekt door de advocaat van klager. In zijn e-mail van 4 januari 2017 bevestigt

Stichting
Tuchtrechtspraak
NVM

beklaagde de opdracht aan de advocaat van klager, welke bevestiging eveneens aan de advocaat van de vrouw is verzonden. Hiermee staat voor de Raad de opdracht vast. Dat er geen algemene of overige voorwaarden van toepassing werden verklaard, maakt dat niet anders, net zo min als voor de totstandkoming van deze opdracht was vereist die in een akte op te nemen.

De Raad overweegt dat er geen algemene regel binnen de Vereniging geldt dat juist bij echtscheidingen beide partijen bij de taxatie c.q. opname van het object in kwestie aanwezig moeten zijn. De Raad acht het op zich begrijpelijk dat beklagde zijn opname van de woning ondanks het ontbreken van de deskundige van klager heeft doen plaatsvinden nu beklagde reeds op de door hem geplande datum aanwezig was.

De Raad beschikt niet over aanwijzingen dat de taxatie door beklagde andere uitkomsten had gekend indien de deskundige van klager tijdens de bezichtiging door beklagde aanwezig was geweest, noch dat beklagde bij de vaststelling van de taxatie slechts de belangen van de vrouw zou hebben gediend of die van klager zou hebben veronachtzaamd. Verder is niet of onvoldoende bestreden dat de aanmelding van de taxatie voor validering door het NWWI-instituut namens beide partijen is geschied.

In de e-mail van 12 januari 2017 van de advocaat van klager, waarin zij vraagt om een nieuwe datum van bezichtiging, kan de Raad geen intrekking van de opdracht lezen, laat staan een intrekking van partijen. Een intrekking door klager valt niet eerder te lezen dan in de e-mail later die dag door de advocaat van klager.

De Raad gaat niet in op de vraag in hoeverre voor de door klager beoogde intrekking van de gezamenlijke opdracht ook de vrouw tot intrekking had dienen over te gaan. Ook de beantwoording hiervan is aan de gewone rechter voorbehouden. Eén en ander neemt niet weg dat op 12 januari 2017 namens één van zijn opdrachtgevers - te weten klager - beklagde werd verzocht geen verdere activiteiten te verrichten, welk verzoek werd gevolgd door de intrekking van klager. Naar de Raad meent, had het op de weg van beklagde gelegen zijn opdracht vervolgens tot nader order op te schorten, al dan niet gecombineerd met het verzoek aan partijen hem te laten weten hoe de opdracht verder moest worden afgewikkeld. Weliswaar ging de gemachtigde van klager in haar e-mail van 6 februari 2017 op inhoudelijke onderdelen van de door beklagde nog uit te brengen taxatie in, waardoor kon worden getwijfeld aan de status van de eerdere intrekking van de opdracht, maar hieruit kon volgens de Raad door beklagde niet worden afgeleid dat klager zijn bezwaren had ingetrokken. In dit verband wijst de Raad op Regel 1 en Regel 8 van de Erecode die onder meer bepalen dat makelaars in hun communicatie waken voor onjuiste beeldvorming over hun werkwijze, respectievelijk voor het escaleren van verschillen van mening over hun optreden. Beklaagde heeft dit miskend.

De klacht is derhalve **gegrond**.

Stichting
Tuchtrechtspraak
NVM

DE BESLISSING VAN DE RAAD

Nu de Raad hierboven bij de beoordeling van klachtonderdeel 2, 3 en 4 tot het oordeel is gekomen dat beklagde tuchtrechtelijk laakbaar heeft gehandeld, verklaart de Raad de klacht van klager tegen beklagde **gegrond**.

Ingevolge artikel 31 van het Reglement Tuchtrechtspraak NVM kan de Raad een tuchtrechtelijke maatregel opleggen, indien een lid zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen of nalatigheden in strijd met de Statuten van de Vereniging en haar Erecode en/of handelingen of nalatigheden die het vertrouwen in de stand der makelaars ondermijnen en/of in strijd zijn met de eer en de stand van de makelaars. Gelet op de gegrondheid van de klacht is in beginsel een maatregel geboden.

De Raad overweegt dat bij gegrondverklaring van een klacht in beginsel een maatregel op zijn plaats is. De Raad stelt vast dat beklagde geen tuchtrechtelijk verleden heeft. Verder betreft de Raad in zijn oordeel dat de gezamenlijke opdrachtgevers beklagde hadden geïnstrueerd om de opdracht snel af te ronden en geen direct contact met partijen op te nemen, de intrekking door klager een ook in de ogen van de Raad een niet geheel duidelijke status genoot, en de aanmelding van de taxatie bij het NWWI reeds was geschied. Om deze redenen legt de Raad beklagde **geen maatregel** op.

Tevens bepaalt de Raad dat beklagde, met inachtneming van artikel 32 van het Reglement Tuchtrechtspraak, de op deze procedure gevallen kosten dient te voldoen. Dit betekent dat beklagde **een bedrag van € 2.675,= en het bedrag aan BTW van 21% hierover derhalve € 561,75, in totaal € 3.236,75** dient te voldoen. Hiertoe volgt een factuur aan beklagde van de Stichting Tuchtrechtspraak NVM nadat de uitspraak onherroepelijk is geworden.

Aldus gewezen door de Raad van Toezicht Amsterdam van de NVM, Mr J.P. van Harseler, B. Zuiderwijk en Mr R. Vos, op 17 juli 2018,

Mr J.P. van Harseler, Voorzitter

Mr R. Vos, Secretaris

Stichting
Tuchtrechtspraak
NVM

Ingevolge het bepaalde in artikel 39 van het Reglement Tuchtrechtspraak NVM kan de partij, die zich met deze beslissing niet kan verenigen, binnen acht weken na dagtekening van de brief waarbij hem/haar het afschrift van deze uitspraak is gezonden door middel van een schriftelijke kennisgeving in beroep komen bij de Stichting Tuchtrechtspraak NVM, Postbus 19290 te 3501 DG Utrecht. Onder schriftelijke kennisgeving wordt in dit artikel mede verstaan een kennisgeving per e-mail gestuurd naar het daartoe bestemde e-mailadres van de Stichting Tuchtrechtspraak NVM, te weten secretarieel@tuchtrechtspraaknvm.nl.